

RUHSAL ARAŞTIRMALAR BÜLTENİ

**Aylık e-bülten
Eylül 2011 Yıl: 1 Sayı: 8
İzmir Ruhsal Araştırmalar Derneği**

Değerli Okuyucular,

Değişim, değişim, değişim...

Değişmeyen tek şey değişimin kendisi hayatlarımızda, ona direndikçe, kalıpları korumaya çalıştıkça, onu görmezden geldikçe artan ıstıraplarımızla baş başayız. Bizler bilinçaltımızın programladığı hayatlarımızda kişilik kalıplarımız ve inançlarımız çerçevesinden görmeye çalışırken hayatı, aslında onu yorumlamakta ne kadar da eksikiz...

Dışarıdaki değişimi görüyoruz çoğu zaman; toplumun değişimini, onunla birlikte inançların, anlayışların, kültürlerin, kurumların, sanatın, müziğin, değerlerin değişimini fark ediyoruz. Eleştiriyoruz ve dejenerasyon diyoruz bu değişimlere bazen. Bu doğru çünkü, dejenerere olmadan hiç bir şey yenilenemez, içinde bulunduğumuz devre de bu dejenerasyona tanıklık etmemizi gerektiriyor.

Ancak, bir diğer taraftan, öyle bir değişim oluyor ki, bu değişim tüm bu dışarıda olup biten değişimin gerçek nedeni; içimizdeki değişim. Önce içimizde her şey değişiyor hızlıca, sonra bizi de sürüklüyor, direnmeye çalışsak da, görmezlikten gelsek de, nedenleri dışarıda arasak da, gerçek neden içimizde, gerçek değişim bizde olup bitiyor. Böyle bir gerçekle yüzleşmek elbette çok zor, bilinçaltımızın değişmez kabul ettikleri, hayatımızı sürdürmemiz için oluşturduğu kabuklar ve inançlar bile her gün sarsılır, yenisinden sorgulanır hale geliyor. Yeniden çerçevlendirmek gerekiyor hayatın sürekli değişen resimlerini...

Bazen sebepleri içeride aramak, bazen asıl adımları önce içeride atmak gerekiyor. O adımlar atıldıkça, görebildikçe insan kendi değişmez sandığı kabuğunun atılması gerektiğini, işte o zaman ıstırap bitiyor yerini büyük bir dönüşüm alıyor.

Bu dönüşümü hep birlikte yakalamak, hem kendi içimizde hem dışımızda değişimin sonsuz devrinde bilgileri sizlerle paylaşmak üzere her ay yayınladığımız bültenimizde bu ay, 2012 bilmeceğine dair makalemizin ikinci bölümüne, ardından değişimi irdeleyen içten dışa değişim adlı makalemizin birinci bölümüne yer veriyoruz.

Değişim döneminde, bilginin ışığını birlikte paylaşmak dileklerimizle,

Sevgi ve saygılarımızla,

İzmir Ruhsal Araştırmalar Derneği

Bu Sayımızda...

İnsanlığın Kaderi: Dünya'nın Sonu mu Yoksa Bilinç Devrimi mi?– II. Bölüm-Stanislav Grof M.D.

İçten Dışa Değişim I. Bölüm - Duygu Güner, Reşat Güner

Küçük Mucizeler - Y. Halberstam, J. Leventhal

2012 İnsanlığın Kaderi: Dünya'nın Sonu mu Yoksa Bilinç Devrimi mi?

Stanislav Grof M.D.

2. Bölüm

Joseph Campbell'ın "Kahramanın Yolculuğu" teması bizi ikinci soru ile karşı karşıya getirmektedir; "Maya kehaneti, fiziksel tahribata ve dünyanın sonuna işaret etmiyor, bunun yerine, Campbell'ın bireysel ölçekte tarif ettiği ile kıyaslanabilecek esaslı, kolektif bir psikospiritüel ölüm ve doğuma işaret ediyorsa, bu içsel dönüşümün mümkün olduğu ya da hali hazırda gerçekleşiyor olduğu ile ilgili belirtiler mevcut mudur?"

Bu soruya yaklaşımım sadece; psikedelik terapi, holotropik nefes çalışmaları, ani psikospiritüel kriz (spiritüel acil durumlar) gibi holotropik bilinç hallerini yaşamış binlerce bireyin deneyimlerinden değil, bu hallerin fazlasıyla kişisel olarak deneyimlenmesinden kaynaklanmaktadır. Bu tartışmaya kendi psikedelik seanslarımdan birinin deneysel sonucunu aktararak başlamak istiyorum. Bu bana holotropik hallerde nadiren ortaya çıkan bir motif olan ve konferansımızın başlığı ile özellikle ilgisi olan, "apokalips" arşetipi hakkında derin bir içgörü sağlamıştır.

Seansta 50 dakika içerisinde, bedenimin aşağı kısmında güçlü bir aktivasyon hissettim. Pelvis bölgem, çok büyük oranda enerji sarsılmalarıyla dışarı çıkıyormuş gibi titreşim halindeydi. Bir noktada; bu boşalan enerji beni sarhoş edici bu çılgınlıktan yaratıcılık ve yok ediciliğin dönen girdabına götürdü. Bu devasa fırtınanın merke-

zinde ilksel güçler son kozmik dans gibi görünen dansı yapan 4 dev herkül figürü olarak ortaya çıktılar. Baskın Moğol özelliklerine sahiptiler; çıkık elmacık kemikleri, çekik gözler, geniş örgülü atkuyruğu ile süslenmiş temiz traşlı kafalar. Çılgın bir dans ile dönerek tırpan ya

da L-şekilli palalara benzeyen büyük silahlarını sallıyorlardı, bu dörtlü bir araya geldiklerinde hızlıca dönen bir gamalı haç meydana getiriyorlardı. Sezgisel olarak anladım ki, bu muazzam arşetipik sahne yaratıcılık sürecinin başlangıcı ve ruhsal yolculuğun son basamağı ile ilişkiliydi.

Kozmogenetik süreçte, (ilksel birlikten, çoğulluk dünyalarına olan harekette) palaların bıçağı, kozmik bilinç ve yaratıcı enerjinin birleşik alanını sayısız bireysel birime ayıran gücü temsil etmektedir.

Ruhsal yolculuk ile bağlantılı

olarak, bu durum kişinin bilinci ayrılığı ve çoğulluğu aşdığı, ve ilk farklılaşmamış birlik haline ulaştığı aşamayı temsil eder. Bu sürecin yönü, bıçakların saat yönüne ve saat yönünün tersine dönüşleri ile ilişkili gibi görünmektedir. Maddi dünyaya uyarlandığında, bu arşetipik motif, büyüme ve gelişme (bir organizmaya dönüşen döllenmiş yumurta ya da tohum) ya da kalıpların yok edilmesidir. (savaşlar, doğal afetler, çöküşler). Sonrasında deneyim hayal edilemeyecek derecede panoramik yok oluş sahnelerine dönüşmüştür. Volkanik patlamalar, depremler, çarpışan meteorlar, orman yangınları, seller ve gelgit dalgaları gibi doğal afet vizyonları; yanan şehirler, devrilen büyük gökdelenler, toplu ölümler

ve savaş korkuları ile birlikte yer almaktadır. Toplu yok etme dalgasının önünde dünyanın sonunu temsil eden 4 ürkütücü arşetipik imge mevcuttu. Farkına vardım ki, onlar Apokalipsin 4 atlısıydı. (veba, savaş, açlık ve ölüm). Pelvis bölgemde devam eden titreşimler ve sarsılmalar bu meşum atlıların hareketi ile senkronize hale geldi ve ben de dansa katıldım, onlardan biri olarak, ya da muhemenen bir seferde hepsi birden olarak, kendi benliğimi bir kenara bırakarak...

Sahnedeki aniden bir değişim meydana geldi, ve Platon'un "Cumhuriyet" adlı eserindeki mağaraya ait bir vizyon gözümün önüne geldi. Bu eserinde Platon tüm hayatlarını zincirlenmiş bir şekilde bir mağarada, boş bir duvara bakarak geçiren insanları anlatır. Mağara girişinden geçen şeylerin duvara yansıyan gölgelerini görmekteyiz. Platona göre mahkumlar, gerçeği gölgeler olarak görmektedir. Aydınlanmış filozof, gerçekliğin doğru formunun mahkumlar tarafından görülen gölgelerden farklı olduğunu, duvardaki gölgelerin birer ilüzyon olduğunu anlayarak bu ilüzyondan özgürleşmiş mahkumlar gibidirler. Bunu, maddi dünyanın "şey" ler tarafından değil, kozmik bilinç tarafından deneyimin sonsuz karmaşık ve sofistike orkestrasyonu ile yaratıldığının keskin ve ikna edici kavrayışı takip eder. Bu "Kozmik İlüzyon Maya" tarafından yaratılan; Hinduların "Lila" diye adlandırdığı ilahi bir oyundur.

Seansın son büyük sahnesi, kişileştirilmiş evrensel prensiplerin; arşetiplerin, karmaşık bir etkileşimi ile fenomen dünyası yanılması yaratan kozmik aktörlerin geçiş törenini içeren muhteşem, gösterişli bir tiyatro sahnesiydi. Farklı yüzleri, boyutları ve düzeyleri olan çok yönlü, değişken şahsiyetlerdi. Yani onları gözlemlediğim sürece holografik, grift şeklinde birbirinin içine giren ve form değiştiren yapıları. Her biri, aynı anda kendi fonksiyonunun özünü ve madde dünyasının somut tezahürlerini temsil etmekteydi. İlüzyon dünyasını sembolize eden gizemli eterik prensip "Maya", ölümsüz dişiye sembolize eden "Anima", savaş ve saldırganlığı temsil eden "Mars" benzeri bir kişilik, tüm çağlar boyunca devam eden cinsel, romantik dramaları temsil eden "Aşıklar", "Yargıç"ın asil figürü, İçer kapalı "Hermit", güvenilmez "Trickster", ve daha birçokları...

Sahnedeki geçişlerken sanki evrenin ilahi oyunundaki yıldız performansları için takdir bekler gibi hepsi benim olduğum yöne doğru selam verdiler.

Bu deneyim beni Apokalips arşetipik motifine dair derin bir anlayışa ulaştırdı. Onu sadece dünyanın fiziksel tahribatı ile ilişkili görmek bana aniden kesin olarak yanlış göründü. Kesinlikle mümkündür ki, gelecekte tüm arşetiplerin kaynağı olan Apokalips, gezegen ölçeğinde tarihi bir olay olarak yerini alacaktır. Arşetipik motiflerin ve enerjilerin arşetipik alemini maddi dünyadan ve tarihten ayıran sınırları aştığı pek çok örnek vardır. 65 milyon yıl önce tüm dinazorları yok eden dev asteroit, tüm çağlardaki savaşlar, İsa'nın çarmıha gerilişi, Ortaçağ büyücülüğü, Sabbath ve Ölümün dansı, Nazi toplama kampları ve Hiroşima sadece birkaç çarpıcı örnektir. Ancak Apokalips arşetipinin öncelikli önemi, onun ruhsal yolculukta önemli bir sınır taşı olmasıdır. Maddi dünyanın yanıltıcı doğasını fark ettiği anda kişinin bilincinde ortaya çıkar. Evren özünü sanal gerçeklik, bilincin

kozmetik oyunu olarak ortaya çıkardığında maddenin dünyası bireyin ruhunda yok edilmiş olacaktır. Bu aynı zamanda Maya kehanetindeki "dünyanın sonu" ifadesinin anlamı da olabilir.

Modern bilinç araştırmalarının bulguları, Maya kehaneti ile ilgili yorumların

Apokalips deneyiminden çok holotropik hallerle, yani psikospiritüel ölüm ve yeniden doğum deneyimi ile daha fazla ilgili olduğunu göstermektedir. Bu deneyim insanlığın ayinsel ve ruhsal tarihinde; Şamanizmde geçiş ayinleri, antik ölüm ve yeniden doğum gizemleri, ve dünyanın büyük dinlerinde; Hristiyanlığın "yeniden doğuş" ve Hinduların "dvija" anlayışında) görülebilir. Ölüm ve yeniden doğum arşetipi farklı yüzeylerde çeşitli yerlerde ve şekillerde tezahür eden çok değerli bir arşetiptir, kendini tanıma çalışmalarında ve terapide yeniden yaşam ve biyolojik doğum anısının bilinçli entegrasyonu ile yakından ilişkilidir. Psikospiritüel ölüm ve yeniden doğum, holotropik hallerden faydalanarak yapılan tedavi edici çalışmalarda önemli temalardandır. Derin deneysel kendini tanıma çalışmalarında yaş regresyonu sürecinde çocukluk ve bebeklik dönemindeki hatıralardan hareket edilerek doğum anılarını taşıyan bilinçdışı düzeye ulaşılır. Bu düzeyde aşırı yoğunlukta fiziksel

duyumlar ve duygularla karşılaşmaya başlarız. Bu noktada deneyimler, ölüm ve doğum temasının tuhaf bir karışımı haline gelir. Bu düzeyde duygular, şiddetli, hayatı tehlike içeren doğumu ve özgür kalmak ve yaşamak için umutsuz ama kararlı bir mücadeleyi içerir.

Bilincin bu alanı ve biyolojik doğum arasındaki yakın bağlantı nedeniyle ona perinatal ismini uygun buldum. Bu Latin-Yunan bileşik bir kelimedir. "Pre" ön eki; "yakın, çevresinde" anlamını taşımakta, kök kelime, natal; "doğumla ilgili" anlamına gelmektedir. Bu kelime genellikle, tıpta doğumdan kısa süre önce, doğum süresince ya da hemen sonrasında ortaya çıkan çeşitli biyolojik süreçleri ifade etmek için kullanılır. Örneğin kadın doğum uzmanları perinatal kanama, enfeksiyon ya da beyin hasarından bahsederler. Geleneksel tıp çocuğun bilinçli olarak doğumu deneyimlediğini kabul etmese de bu olay hafızada kaydedilmektedir, ancak perinatal deneyimler hakkında hiçbir şey bilinmemektedir. Perinatal teriminin bilinç ile bağlantılı olarak kullanılması benim bu konudaki bulgularımı yansıtır ve tamamen yenidir.

Bilinçdışının perinatal bölgesi tüm duygular ve fiziksel duyumlar da dahil olmak üzere fetüsün doğum sürecinin ardışık aşamalarında deneyimlediği tüm bilinçdışı anıları içermektedir. Bu anılar doğumun her bir aşaması ile bağlantılı olan 4 farklı deneyimsel kümeyi meydana getirir. Bunun için Temel Perinatal Matrisler (TPM IIV) terimini kullanmaktayım. TPM I doğumun başlangıcından hemen önceki ileri düzey perinatal haldeki anılardan meydana gelmektedir. TPM II rahmin kasıldığı ancak henüz açılmadığı süreç ile ilişkilidir. TPM III rahim boynu genişledikten sonra doğum mücadelesini yansıtır. TPM IV dünyaya doğuş anılarını, doğumun kendisine ait anıları taşımaktadır.

Bu matrislerin içerikleri cenine ait hatırlar ile sınırlı değildir, her biri kişilikötesi (transpersonal) dediğimiz bilinçdışı zihindeki engin alana seçmeli bir açılım sağlar. Bu aynı zamanda diğer insanlar ve diğer yaşam formlarıyla, atalara ait ırksal, kolektif, filogenetik, karmik anılarla ve benzer nitelikte motifler içeren tarihsel ve arşetipik kolektif bilinçdışı unsurlarıyla deneyimsel olarak

özdeşleşmeyi de içerir. Bu unsurların bilince ulaşması psikospiritüel ölüm ve yeniden doğum sürecini oluşturmakta ve derin bir dönüşüm ile sonuçlanmaktadır.

Holotropik halleri deneyimleyen insanların bazı içgörüler, mevcut küresel krizle ve onun bilincin evrimi ile olan ilişkisi ile doğrudan bağlantılıdır. Bu içgörüler, bizim modern dünyada derin bir kişisel dönüşümde bir insanın yüzleşmek ve uzlaşmak zorunda olduğu ölüm ve yeniden doğum sürecinin pek çok temel motifini dışsallaştırdığımızı göstermektedir. Psikolojik ölüm ve yeniden doğumla ilgili görsel deneyimlerimizde karşılaştığımız benzer unsurlar bugün akşam haberlerini meydana getirmektedir. Bu Üçüncü Temel Perinatal Matris (TPM III) olarak adlandırdığım fenomen konusunda özellikle geçerlidir. Daha önce de bahsettiğim gibi, bu matris rahim

boynunun açık olduğu ve fetüsün doğum kanalına doğru bir itilme hissettiği aşama ile ilgilidir. Bu aşama insan kişiliğinin karanlık tarafının ortaya çıkışı ile ilişkilendirilmektedir. (Öldürücü şiddet, aşırı ya da sapkın cinsel eğilimler, şeytani motifler gibi...)

Günümüzün sıkıntılı dünyasında ölüm yeniden doğum sürecinin bu tezahürlerini görmek çok kolaydır. Dünyada çoğu savaşlarda, devrimci ayaklanmalarda, artan cinayetlerde, terörizmde ve ırksal isyanlarda agresif dürtülerin çok büyük oranda ortaya salıverildiğini görüyoruz. Eşit oranda dramatik ve çarpıcı olan şey ise, cinsel baskıların ortadan kalkışı ve cinsel dürtülerin hem sağlıklı hem sağlıksız yollarla serbest bırakılmasıdır. Cinsel deneyim ve davranışlar eşi benzeri görülmemiş şekiller almaktadır; gençlerin cinsel özgürlükleri, evlilik öncesi cinsel ilişki, eşcinselliğin serbest olması, genel karışıklık, ortak ve açık evlilikler, yüksek boşanma oranı, açık cinsel kitaplar, oyunlar ve filmler, sado mazoşist deneyimler ve daha pek çoğunda görüldüğü gibi...

Şeytani unsur da artan oranda modern dünyada tezahür etmeye başlamıştır. Şeytani Kültürün Rönesansı büyücülük, okült temalar ve şeytani motivasyonlar ile işlenen cinayetleri içeren korku kitapları ve filmlerinin popülerliği bu gerçeği kanıtlamaktadır. Muhafazakar

fanatiklerin ve grupların terörizmi de şeytani ölçülere ulaşmaktadır. Pislğin boyutu artan endüstriyel kirlilikte, atık maddelerin global ölçekte birikiminde ve büyük şehirlerde hızlıca azalan hijyenik koşullarda kendini göstermektedir. Aynı trendin daha soyut bir formu Amerikan Başkanlığı da dahil olmak üzere politik, askeri, ekonomik ve dini kurumlarda artan yolsuzluk ve bozulmalar olarak yansımaktadır.

Eski Mayalar ölüme ve ölüm ve yeniden doğum sürecine çok yoğun ilgi gösterdiler. Her gün güneşin batışını ve doğuşunu ve her yıl Aralık gündönümünde güneşin yeniden doğuşunu izledikçe bu olayın astronomik bir düzlemde gerçekleştiğine şahit oldular. Bu solar dönüşün en yüksek oktavi olan kış gündönümü, mayaların "hieros gamos" dedikleri, kozmik ana ile kozmik babanın kutsal evliliği olan, **güneşinin galaktik merkezle hizalanması anında meydana gelir. 26.000 yılda bir gerçekleşen bu fenomensel olay onlara kozmik oranların yeniden doğuşunu ve yeni bir dünya döngüsünün başlangıcını müjdelemektedir.**

Maya ritüeli ve sanatı ölüm sürecine ve ruhun son kez yeniden doğuşu ve tanrılaşması için Xilbaba adı verilen dünyaya girişine adanmıştır. Maya mitolojisi ve cenaze sanatında ölüm, mücadeleleri bilinen bir yolculuk olarak tasvir edilmiş ve önemli aşamaları tabutlara, duvar resimlerine, seramiklere ve ölen kişiye büyük geçiş sırasında eşlik eden diğer nesnelere resmedilmiştir. Klasik dönemin Maya Cenaze vazolarında, çatlamış kafataslarında ya da kaplumbağa kabuklarında genç lordların yeniden doğuşu resmedilmiş ve su zambaklarından yeniden doğum süreci gibi birçok çizimde benzer figürlere yer verilmiştir.

Ne yazık ki, Maya edebi mirası kuşaklar boyunca aktarılmadığı ve kaybolduğu için Maya klasik döneminden Mısır ya da Tibet'in Ölüler Kitabı ile kıyaslanabilecek belirli eskatolojik metinler kalmamıştır. Sadece zengin ve renkli betimlemeler ile birkaç el yazması, akoreon benzeri kabuklu kağıtlar Orta Amerika'nın sıcak ve nemli iklimine dayanabilmiş ve İspanyol istilacıların tahribatından kurtulabilmiştir. Ne var ki, 1970'lerde Ma-

yalog Lin Crocker ve Michael Coe muhtemelen aynı sanatçılar tarafından Maya el yazması stilinde boyanmış cenaze kanalını fark etmişlerdir. Kalp cerrahı ve arkeolog Francis Robicsek, seramik kodeks vazoları doğru bir sıra ile dizilirse, Maya Ölüler Kitabını simgeleyeceğine dair teorisi için önemli kanıtlar toplamıştır.

Holotropik bilinç halleri ile ilgili araştırmalar insanlık tarihini ezelden beri yöneten ve hala da bu gezegende yaşamı tehdit eden iki güç olan "dizginsiz şiddet" ve "do-yumsuz açgözlülük"e yeni bir ışık tutmuştur. Bu araştırma ortaya koymuştur ki, Tibet Vajrayana'sındaki adıyla "bu zehirler" günümüz biyolojik ve psikolojik teorilerinin tahmininden çok daha derin kökenlere sahiptir. "Çıplak maymun", "üçte biri çalışan beyin" ve "bencil gen" kavramları ile biyoloji, psikanaliz ve aklın yönetici prensiplerinin temel içgüdüleri olduğunu vurgulayan ilgili ekoller, insan doğasının bu tehlikeli özelliklerini taşıyan derin düzeyde motive edici güçlerinin, genel kabul görmüş psikolojinin henüz fark etmediği aklın perinatal ve küçükötesi düzeylerinden kaynaklandığını öne sürmektedir. İnsanoğlunun şiddeti ve doymaz açgözlülüğünün genel kabul görmüş akademik bilimin tahmininden çok daha derinlere ulaştığı ve zihindeki haznesinin gerçekten çok büyük olduğu bulgusu hayal kırıcı olabilir. Ne var

ki, aklın perinatal ve kişilikötesi düzeylerinde holotropik hallerde mümkün hale gelen teröpatik mekanizmalar ve dönüştürücü potansiyellerin heyecan uyandırıcı keşfi sayesinde bu durum dengelenmektedir.

Yıllar boyunca, ciddi ve sistematik deneysel iç arayış ve iç keşif çalışmalarına katılan pek çok insanda derin düzeyde duygusal, psikosomatik iyileşmenin yanı sıra radikal kişilik dönüşümlerine de şahit olduk. Bazıları denetimli psikedelik seanslara katılmışlar, diğerleri holotropik nefes çalışmasına, atölye çalışmalarına, eğitimlere ya da diğer çeşitli deneysel psikoterapi ve iç keşif çalışmalarında yer almışlardır. Şamanik uygulamalara katılanlarda ya da düzenli spiritüel çalışmalar yapan meditatorlerde de benzer değişimler meydana gelmektedir. Ani psikospiritüel krizlerde ("spiritüel acil durumlarda") doğru bir destek alan çoğun insanda da derin olumlu

değişikliklere tanık olduk. Tanatolog Ken Ring bu grup dönüştürücü deneyimlere “Omega Deneyimler” adını vermiş ve ölüme yakın deneyimler ve uzaylılar tarafından kaçılma deneyimlerini içeren kitabında bu deneyimlere yer vermiştir. (Ring 1984)

Bilinçdışı, perinatal düzeyin içeriği olarak bilince nüfuz eder ve onunla bütünleşir, bunu deneyimleyen bireyler radikal kişilik değişimleri yaşarlar. Öfkenin önemli ölçüde azaldığını deneyimlerler ve daha huzurlu, kendileri ile barışık ve diğerlerine karşı hoşgörülü hale gelirler. Psikospiritüel ölüm ve yeniden doğum deneyimi ve bilincin pozitif postnatal ya da prenatal anılar ile bağlantısı irrasyonel güdüler ve hırsları azaltır. Dikkatin geçmişe ya da geçmişten ayrılarak şu ana odaklanmasını sağlar ve tat almayı, “élan vital”, ve “joi de vivre”i; yani basit yaşam koşullarından, yemek yemek, sevmek, doğa ve müzik gibi günlük aktivitelerden zevk alabilme yeteneğini artırır. Bu sürecin diğer önemli bir sonucu da derin bir kişisel deneyime dayandığı için genel kabul görmüş dinlerin dogmalarına kıyasla çok otantik ve ikna edici olan evrensel ve mistik bir doğanın ve ruhsallığın ortaya çıkışıdır.

Spiritüel açılım ve dönüşüm süreci diğer insanlarla, insan grupları ile, hayvanlar, bitkiler hatta doğadaki inorganik maddeler ve süreçlerle bile “bir olma” gibi kişilik ötesi deneyimler sonucunda daha da derinleşir. Diğer deneyimler bilincin diğer ülkelerde, kültürlerde, tarihi dönemlerde meydana gelmiş olaylara, hatta mitolojik diyarlara ve kolektif bilinçdışının arşetipik kişiliklerine ulaşmasını sağlar. Kozmik birlik ve kişinin kendi ilahiliğini yaşama deneyimi tüm yaratılmış olanlarla bir olma hissini, sevgi, şefkat, merhamet ve içsel huzur duygusunu artırır. Tedavi amacıyla ya da kişisel gelişim için, bilinçdışı aklın araştırılma süreci olarak başlayan şey otomatik olarak hayatın anlamı hakkında felsefi bir araştırmaya ve ruhsal keşif için bir yolculuğa dönüşür. Kendilerindeki kişilik ötesi alan ile bağlantı kuran kişiler varoluşa yönelik yeni bir hayranlık ve tüm hayat için derin bir saygı duygusu geliştirirler. Farklı ve çeşitli şekillerdeki kişilik ötesi deneyimlerin en çarpıcı sonuçlarından biri insanlık ve ekolojiyle ilgili derin konulara ilginin kendiliğinden gelişmesidir. İnsanlar arasında cinsiyete, ırka, renge, dile, politik görüşe ya da dini inanca göre farklılıklar tehdit edici görünmek yerine ilginç ve zenginleştirici olarak görünmeye başlar. Bu dönüşümün akabinde, bu insanlar belirli bir ülkeye, belli bir ırksal, toplumsal, ideolojik, politik ya da dini gruba ait olmak yerine dünya vatandaşı olma hissini derin düzeyde

geliştirirler ve ortak amaçlar için hizmet etmek isterler. Bu değişimler dünyayı uzaydan görmüş olan pek çok Amerikalı astronotta olan değişimlere benzemektedir. (Mickey Lemle'nin belgeseli “Ayın Öteki Yüzü” nü izleyebilirsiniz.)

Açıkça görülmektedir ki; biyolojik yaratıklar olarak bizim en önemli önceliklerimiz temiz hava, su ve topraktır. Ekonomik kar, askeri faaliyetler, bilimsel ve teknolojik ilerleme ya da ideolojik ve dini inançlar gibi diğer kaygıların bu hayati zorunlulukların önüne geçmesine izin verilmemelidir. Eş zamanlı olarak kendimize zarar vermeden çevremize zarar veremez, diğer türleri yok edemeyiz. Bu farkındalık hücresel bir bilince, evrenin sınırlarının bize bağlı olması ve her birimizin varoluş ağında sonuç olarak aynı olması temeline dayanır. Doğada her şeyin döngüler içinde olması, optimum değerlere bağlılık, homeostazis, sürdürülebilirlik, teknolojik uygarlığın sınırsız ekonomik büyümeyi çılgınca takibi, endüstriyel kirliliğin artışı ve yenilenemeyen kaynakların tüketimi tehlikeli bir delilik gibi görünmektedir. Biyoloji dünyasında kalsiyum, vitaminler ve suyun aşırı düzeyde olması eksikliklerinden daha iyi değildir ve sınırsız büyüme kanserin temel özelliğidir. Açık ki psikospiritüel ölüm ve yeniden doğum deneyimi ile ilişkili bir dönüşüm yeterli derecede geniş bir ölçekte meydana gelirse hayatta kalma şansımızı artıracaktır

Büyük Alman yazarı ve filozofu Johann Wolfgang Goethe şiiri, “Selige Sehnsucht”u yazarken psikospiritüel ölüm ve yeniden doğum deneyiminin hayatımızın kalitesi için ve ait olma hissi için öneminin farkındaydı; “Und so lang du das nicht hast, dieses: ‘Stirb und werde!’ Bist du nur ein trüber Gast auf der dunklen Erde.” (“Ve bunu deneyimlemediğin sürece; “ Öl ve Ol!” karanlık dünyada sadece gölge bir misafir olarak kalacaksın”)

Destekleyici bir çevrede ve güvenilir rehberlikle deneyimlenen holotropik bilinç halleri iki farklı türde ya da derecede derin psikospiritüel dönüşüm imkanı sunar. Ölüm ve yeniden doğumu; biyolojik doğum travmasını yeniden yaşama ve tamamlama bağlamında; deneyimleyen kişi kendi ilahiliğini, kutsallığını ve tüm yaratılmışlar, insanlar, doğa ve kozmos ile bir olduğunu keşfeder. Kişikötesi alanların daha derin araştırılması ve özellikle apokalips arşetipi deneyimi, yaşadığımız dünyaya ait algıyı radikal olarak değiştirir. Maddi gerçeklik olarak deneyimlediklerimizin Hindu öğretisindeki adıyla “Lila”; yani kozmik bilinç tarafından yaratılan ilahi bir oyun olduğunu anlamaya başlarız.

Spiritüel dönüşümün bu iki şeklinin de yukarıda anlatıldığı gibi, bireyin değerler hiyerarşisinde ve hayat stratejilerinde olumlu derin etkileri vardır. Holotropik halleri çeşitli uygulama yöntemleri; “kutsal teknolojiler” binyılın eski ve yerli kültürlerinin ayrılmaz bir parçası olmuştur (Grof 2000). Modern insanlık pek çok değişik bağlamda bu hallerin dönüştürücü ve tedavi edici gücünü yeniden keşfetmektedir. Özellikle yeni jenerasyon arasında doğunun ruhsal geleneklerine ait meditatif uygulamalar ve şamanik teknikler artan ölçüde popüler hale gelmektedir. Pek çok kültüre ait spiritüel edebiyatın çevirisi ve yayınlanması, kutsal müziklerinin kayıtları, yetkin öğretmenlerinin varlığı da bu sürece büyük ölçüde katkıda bulunmuştur. Pek çok psikedelik bitkinin aktif prensiplerinin izolasyonu ve kimyasal tespiti, yeni sentetik psikedelik bileşimlerin geliştirilmesi ve bu maddeler hakkında artan bilinç bu güçlü araçları erdemli ve güvenli bir şekilde kullanan pek çok bireyin içsel dönüşümüne aracı olmuştur. Holotropik bilinç hallerine sebep olan güçlü yol olan psikedeliğin kullanımı yasal kısıtlamalar, kötü ve yanlış tanıtım ve saf maddeleri elde etmedeki güçlükler ile ciddi biçimde engellenmiştir. Ne var ki; yeni Reichsel girişimler, ilksel terapi, yeniden doğum deneyimi, holotropik nefes çalışması gibi kimyasal maddeler olmadan bu hallere yol açan deneysel psikoterapinin çeşitli etkili yolları mevcuttur.

Artan popülerlikleri çok ümit verici bir trendi temsil etmektedir. Modern tıptaki ilerlemeler hayati tehlikesi olan kazalar ve hastalıklar geçiren insanların hayatlarını kurtarmayı mümkün hale getirmiştir ve ölüme yakın deneyim (ÖYD) oranlarını artırmıştır. Ölümü ve ölmeyi araştıran bir bilim dalı olan tanatolojideki gelişmeler bu hallerle ilgili bilgileri artırmış, yaygın hale getirmiş ve hayatta kalanların bu bilgileri pozitif içsel dönüşüm için kullanmalarını mümkün kılmıştır. Ekonomik, ekolojik ve politik global krizlerin artması korkuyu aşılama ve tüm dünyada yüzlerce milyon insanın zihninde tatmin edici bir hayat yaşamak ve hayatın gereklerini yerine getirmek konusundaki ümitlerini azaltmıştır. Sonuçta ortaya çıkan duygusal kargaşa ani psikospiritüel krizleri doğurmaktadır.

Günümüzde, ortalama bir psikiyatrist bu hallerin doğru anlaşıldığı takdirde; sıra dışı bir iyileştirme ve dönüştürme potansiyeli olduğunu fark eder ve sakinleştiricilerle bastırarak yerine bu süreci destekler ve bu süreçte rehberlik ederse pek çok insanın içsel dönüşümüne büyük ölçüde katkı sağlamış olacaktır.

Astrofizikçiler, 2012 yılında doruğa ulaşacak olan, önceki devirlere göre %30-%50 oranında daha yoğun bir manyetik fırtına (güneş lekeleri) döneminin başlangıcında olduğumuzu ortaya koymuşlardır. Manyetik güneş fırtınaları devresel olsa da, son 26.000 yıldır, galaktik hizalanma zamanında, günümüzde sahip olduğumuz bu teknoloji ile ve bu nüfusla hiç ortaya çıkmamıştır. Bu nedenle bu fenomenin geleceğimizde ne gibi etkileri olacağı belli değildir. Bilim adamları da dünyanın manyetik alanının hızla zayıfladığı ve 2012 yılında meydana gelmesi muhtemel olan kutupların yer değişimi sürecinin başlarında olduğumuz konusunda hem fikirdirler. Tarihsel analizler göstermektedir ki, zayıf manyetik alanların olduğu dönemler ve alanlar yeni fikirlerin kabulüne ve değişime karşı daha geçirgen bir ortam yaratmaktadır. Manyetik değişiklikler uygarlık tarihinde ender, ancak dünya tarihinde sıklıkla rastlanan dönemlerdir, en az 14 tanesi son 4.5 yılda meydana gelmiştir. (bir tanesi de memelilerin aniden ortaya çıkışı ile aynı döneme denk gelmektedir.) Ancak, hiçbiri dünyada önemli bir kısmı radyo, televizyon, bilgisayar ve uydu gibi modern iletişim teknolojilerine bağlı 6 milyardan fazla insan olduğu bir zamanda meydana gelmemiştir.

Şimdi artık bu makalenin konusuna geri dönebiliriz, 2012 ile ilgili Maya kehaneti... Eski Mayalı kahinler tarafından öngörülmüş olsun ya da olmasın insanlık tarihinde benzeri görülmemiş bir şekilde zamana karşı dramatik bir yarış içerisindeyiz. Tehlikede olan şey bu gezegende insanlığın ve yaşamın geleceğinden daha azı değildir. Birlikte çalıştığımız insanların çoğu insanlığı, görülmemiş bir doğa ve boyut bilincinde toplu bir yok oluş ya da evrimsel bir sıçrama ile karşılaşılacağı bir dönüm noktasında görmektedirler. Terence Mc Kenna bunu kısaca şöyle ifade etmiştir: “Budala maymunun tarihi bir şekilde sona ermiştir.” Ya türümüzle ilgili radikal bir dönüşüme uğrarız, ya da yok olabiliriz. Karşı karşıya olduğumuz krizin nihai sonucu belirsiz ve değişkendir, her biri de mevcut veriler ile desteklenebilecek kötümser ya da iyimser bir yoruma götürmektedir. Eğer sonuçları itibarıyla açıkça olağanüstü yıkıcı ve kendini yıkıcı eski stratejilere devam edersek, modern uygarlığın yaşaması pek olası değildir. Ne var ki, eğer yeterli sayıda insan yukarıda açıklandığı gibi derin bir içsel dönüşüm süreci geçirirse, türümüze verdiğimiz şerefli ismi, “homo safien” ismini hak edeceğimiz bir bilinç düzeyi ve aşamasına erişebilir ve eskisine çok az benzerliği olan yeni bir dünyada yaşama şansını elde edebiliriz.

www.stanislavgrof.com

İçten Dışa Değişim

A. Duygu Güner - M. Reşat Güner

1. Bölüm

Hepimiz hayatımızı boyunca hep bir şeyleri değiştirmeyi isteriz. Sanki bir şeyler değişirse hayatımızda, hani o adını koyamadığımız ama “yok yok değişmek lazım”... dediğimiz şey olursa, daha mutlu olacağımızı, daha neşeli olacağımızı, daha verimli çalışacağımızı sanırız.

Değişim isteği elbette ki doğal bir istek. Var olan düzende içinde hiçbir şey yerinde durmazken bizlerin hep olduğumuz gibi olmayı istemesi temelde doğaya aykırı bir şey. Çünkü o her an her saniye bir değişim içinde.

Aslında bizler de bu değişim döngüsünden payımıza düşeni alıyoruz. O var olan bütünün bir parçası olarak bizler de değişmekteyiz ancak bu değişim biz farkında olmadan ve uzun bir süreç içinde yaşanan bir değişim. Oysa ki, hayatı şu an yaşadığımızdan daha verimli, daha sağlıklı, daha neşeli ve daha olmasını istediğimiz gibi yaşamak büyük bir oranda bizim elimizde. Bu tür ya da daha farklı bazı değişiklikleri sanırım çoğumuz istiyoruz ama ne kadar?

Bazen bir olay yaşarız ya da farklı bir ortamda bulunuruz ve kendimizdeki bazı davranışları, düşünceleri değiştirmek isteriz. Sonra o ortamdaki ayrılınca ya da aradan birkaç gün geçince bu isteğimiz yavaş yavaş kaybolur ve belki de 1 hafta 10 gün sonra böyle bir isteğin olduğunu hatırlamayız bile. Bu tür gelgitleri çoğumuz belirli dönemlerde yaşarız. Bir süre sonra yine benzer bir istek kendini gösterir ve o da geçer... Ta ki, o değiştirmek istediğimiz yanımız, özelliğimiz, huyumuz her ne ise o canımıza yetene kadar. Biz ona bıktım senden, buraya kadar diyinceye kadar... İşte bunu dediğimiz an, bizim gerçekten o değişim iste-

ğini içimizde duyduğumuz andır. Ama iş bu kadarla da bitmez. Çünkü kararlılığımız da kendi içinde değişkenlik gösterme eğilimindedir. Kısacası değişim aslında kolay bir şey değildir ve ısrarlı olmayı, yılmamayı gerektirir.

Davranış kalıplarımızın, alışkanlıklarımızın beyinde oluşturduğu birtakım yollar vardır. Bu davranış kalıplarında, alışkanlıklarda değişim isteği içine girdiğimiz zaman beyin buna hemen adapte olamaz. O eski yollar zaman içinde yer etmiştir ve meyil hep o tarafadır. İlk başlarda kendimizde bir davranış değişikliği yaratmaya başladığımızda 1 gün 2 gün olur ama sonra bir bakarsın yine eskisi gibi davranıyorum. Neden? Çünkü o eski davranış kalıbının beyinde oluşturduğu yol daha köklüdür, daha belirgindir ve hop o tarafa meyil olur. Biz de 1, 3, 5 denedikten sonra “Olmuyor işte, bir türlü değişemiyorum,” der ve bırakırız. İşte bu noktada ısrarcı olmak, yılmamak çok önemli, tabii eğer değişimi gerçekten istiyorsak...

Gerçekten, ciddi olarak değişim isteğini içimizde duymak çoğu zaman kendimizi büyük çıkmazlarda hissettiğimiz zaman meydana gelir. Bu noktada genellikle iki yol vardır. Ya bu çıkmazın içinde

kalıp, giderek daha büyük çıkmazlara girmek, ya da değişmek.

Değişmek, değişim isteği içinde olmak yürek isteyen bir iş. Çünkü mevcut olanın, yaşanıyor olanın her ne kadar beğenilmese de oluşturduğu bir konfor söz konusudur. Neler yaşanıyor olduğu biliniyordur ve bu halin oluşturduğu farklı bir konfor vardır. Oysa ki, değişim var olandan, yaşanıyor olandan çok daha farklı bir durumdur ve ne getireceği tahmin edilse de bir belirsizlik ve bu belirsizliğin meydana getirebileceği rahatsızlık vardır. İşte bu nedenle de yürek ister. Ama o yüreklilik ve

pozitif anlamda meydana gelecek olan bir değişim her zaman için bizi yukarılara, o an bulunduğumuz konumdan daha iyi bir duruma taşır.

Tehlike Geliyorum Der

Zaman zaman hepimiz kendimizi çıkmazda hissedebiliriz. Ve bazen öyle bir olur ki, o çıkmazdan tam kaçacağımızı hissettiğimiz an bir de bakarız biraz daha içine çekilmişiz. Sorun üstüne sorun, sıkıntı üstüne sıkıntı yaşar hale geliriz. Bu bizim işimizle ilgili bir konu olabilir, ailemizle ilgili olabilir, dotlarımızla, arkadaşlarımızla ilgili olabilir ya da tamamen farklı bir konuda olabilir. Kısa vadede işler tam düzeliyormuş gibi görünürken uzun vadede bir bakarız ki durum hiç de görüldüğü gibi değil. Olaylar üst üste geliyor. Yani kısacası tehlike bize geliyorum diyor... Eğer ki, o güne kadar bu sorunla ilgili olarak yaptıklarımız pek işe yaramadıysa geriye tek bir çıkar yol kalıyor. FARKLI BİR ŞEY YAPMAK. Ama gerçekten farklı bir şey yapmak. Farklı bir şey yapabilmek için o olaya farklı bir gözle bakmak, o olay hakkında farklı bir şekilde düşünmek gerekiyor. Bu ne demektir? Bu bizim artık temelde düşünce yapımızda olmak üzere bir dizi değişime açık hale gelmemiz demektir. Bu "tamam artık ben daha fazla bu hal içinde kalmak istemiyorum, değişmeliyim" demektir. Bizi o geliyorum diyen tehlikeden kurtaracak tek şey bu değişim ihtiyacını derinlerden hissetmektir.

Bu an bizim kararlılığımızın meydana geldiği andır. Gerçek bir değişimi meydana getirebilmek için bu kararlılık durumunu mümkün olduğunca fazla içimizde taşımak gerek. O kararlılık hali içinde kalmalıyız. Ve bu noktada kendimize soracağımız ya da sormamız gereken soru "Değişime nereden ve nasıl başlayacağım?" sorusudur.

Kısa bir süre önce bilgisayar, beynimizin modeline benzeyen bir şey olarak hem bilim adamlarının hem de psikologların ilgisini çekti. Eğer beyinlerimiz bir çeşit bilgisayarsa o zaman düşüncelerimiz ve eylemlerimizi de yazılım programları gibidir. Tıpkı yazılımlarımızı değiştirdiğimiz gibi zihinsel programlarımızı değiştirebilseydik, bilinçaltımıza bugüne kadar kaydolmuş davranış kalıplarımız üzerinde de pozitif değişimler meydana

gelirdi, düşünüş, hissediş, davranış ve yaşayış biçimimizde anında gelişmeler sağlayabilirdik.

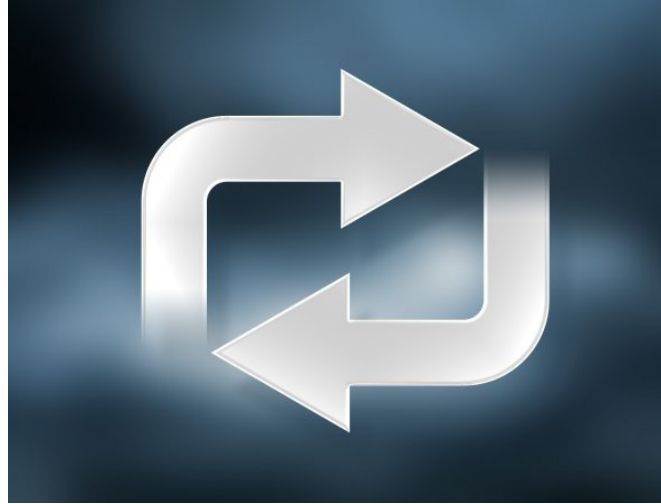
Bilgisayarlarla yapılan kıyaslama, değişimin neden bu kadar zor olduğunu da açıklıyor. İstemek, arzulamak ve ummak bilgisayarımızın yazılımını yenilemeyecektir. Kızmak veya aynı komutları tekrar tekrar bilgisayara girmek de öyle... Yapmamız gereken mevcut programlarımızın tam gereken yerlerine yeni talimatlar eklemektir. Bilgisayar söz konusu olduğunda bunu nasıl yapacağımız kullanma kılavuzunda yazar. Ama konu insan olduğunda durum biraz daha zordur. Çünkü bizler dünyaya kullanım kılavuzuyla gelmiyoruz.

Kişilik Alışkanlıklardan Oluşur

Kişilik dediğimiz şey yalnızca alışkanlıklardan oluşma bir bütündür. Tüm davranışlarımız yaşantımızın belli bir zamanında öğrenilmiş ve sonradan bilinçaltının malı haline gelmiş bazı alışkanlıkların ürünü olarak ortaya çıkar.

Her birimiz sürekli olarak hem dışarıdan gözlemlenebilen hem de gözlenemeyen birçok eylemde bulunuruz. Dışarıdan gözlenebilen eylemler, çeşitli hareketler, konuşma vb. eylemlerden oluşur. Gözlenemeyenler ise genel olarak "düşünme" olarak adlandırılır. Hareketlerimizin farkında

olabilmek daha kolay olmakla birlikte dışarıdan gözlenemeyen eylemlerimizin hemen hemen hiç farkında olmayız. Çünkü bunlar yaşantımızın çok erken zamanlarında öğrenilmiş ve tümüyle bilinçdışı hale gelmiştir. Dolayısıyla tüm bunlar tamamen otomatik olarak gerçekleşirler. Konuşma, anlama, hissetme, muhakeme etme, hayal kurma vb. gibi eylemler zihnimizde tamamen otomatik bir biçimde gerçekleşir. Mesela belli olaylar, gözlemlediğimiz belli cisimler, duyduğumuz belli sözler ya da müzikler bizim belli duygular hissetmemizi sağlarlar. Mesela şu anda burada okuduklarınızı anlamamak gibi bir seçeneğiniz yoktur. Ama yazıları anlamak şu an tamamen otomatik bir eylem olmasına rağmen bunu hayatınızın çok erken dönemlerinde öğrendiniz. Ve bu eylem sonradan tamamen otomatik bir hale geldi. Ve bunu istesiniz de silemezsiniz.

Yaşantımızın çok erken dönemlerinde meydana gelen ve kişiliğimizi oluşturan en temel programlardan biri "inançlar"dır. İnançlar yaşantımızın derinliklerine öylesine nüfuz etmiştir ki, onların bizi nasıl yönlendirdiğini, algılarımızı nasıl değiştirdiğini, gerçekliği nasıl çarpıtmamıza sebep olduğunu asla bilemeyiz. Çünkü bunlar tamamen otomatik biçimde çalışan programlar haline gelmiştir.

Ve inançlarımız tam anlamıyla bizim sınırlarımızdır. Çünkü gerçekte algıladığımız değil, inandığımız şey bizim için gerçektir.

İşte gerçek anlamda değişimden söz ettiğimizde söz konusu olan bu tamamen otomatik hale gelmiş kalıpların değiştirilmesidir. Çünkü zihnimizde doğru yer ve doğru zamanda çalışmayan pek çok program vardır. Bu programlar yaşamımızı zorlaştırır ve gelişimimizi engeller. Ve bizi yeni şeyler öğrenmekten alıkoyarlar. Aslında insan tüm yaşamı boyunca yeni şeyler öğrenebilir ve herkes şu an olduğundan çok daha yaratıcı olabilir.

Yaşamını çok daha yaratıcı ve üretken bir biçimde yaşayabilir. Ancak buna engel olan şey, otomatizma içerisinde alışkanlıkların esiri olarak yaşamaktır. Alışkanlık dediğimizde sigara, alkol vb. gibi bağımlılıklardan söz etmiyoruz. Her şey bir alışkanlıktır. Tüm eylemlerimiz birer alışkanlıktır. Bunun böyle olması bizim hayatımızı kolaylaştıran bir süreçtir, ama örneğin olumsuz hisler üretmemizi sağlayan alışkanlıklar bizim için çok kısıtlayıcı olurlar.

Hepimiz yaşantımızın oldukça büyük bir kısmını bir şeylerden endişelenerek ve hiç gereksiz yere kötü senaryolar üreterek geçiririz. Ve aslında hiçbir şey bizim düşündüğümüz kadar kötü gitmez. Ama kendimizi gereksiz yere kötü hissettiğimiz anlar çok fazladır. İşte bu durumdan dolayı çok enerji kaybederiz. Ve bu durum bizim pozitif yönde üretken olmamızı engeller. İşte bu durum kesin olarak değiştirilmesi gereken en önemli noktalardan biridir.

Devam Edecek...

KÜÇÜK MUCİZELER

New York, Queens'te bir kadın, sekizinci kattaki evinin penceresinden sarkmış yardım edin diye bağıyordu. Banyoda kilitli kalmıştı. İki yaşındaki en küçük çocuğu, dışarıdan kapıyı kapattığında kapının kolu yere düşmüştü. Yaşları dört ile beş arasında değişen diğer iki çocuğu mutfakta, ocakta pişmekte olan yemeğin yanında yalnızdılar. Kadın kapıyı kendisi kırmaya çalışmakla, bağırarak sesini duyurmak gibi iki yolu da deniyordu. Fakat her iki yöntem de işe yaramamıştı ve umudunu kaybetmeye başlıyordu.

Bu sırada, oradan otuz kilometre uzakta yaşayan genç bir adam şans eseri o bölgeyi ziyarette gelmişti. Aşağıdaki caddeden kadının çığlıklarını duydu. Dikkatini çekmek için elini sallayarak, "Size yardım etmek için yukarıya geliyorum!" diye bağırdı. Kısa bir süre sonra kadın, banyo kapısının dışından onun sesini duydu. "Dikkatle dinleyin," dedi genç adam. "O deliğin içinde tokmağın olması gereken yere parmaklarınızı koyun, onu yukarıya kaldırın, kapıyı hafifçe itin ve sonra hızla iterek kapıyı açın." Kadın yabancıların talimatlarına uydu ve kapı birkaç saniyede açıldı.

Kadın, banyodan kurtulduğunda çocuklarının yanına koştu. Annelerinin çığlıkları karşısında paniğe kapılmışlardı ve yatıştırmak için onları kucağına aldı. Üç çocuğunun da karşısında ve emniyette olduğunu gördükten sonra kadın genç adama dönüp, hayretle sordu, "Bu apartmana nasıl girildiğini ve banyo kapısının nasıl açıldığını nereden biliyordunuz?"

Genç adam yüzünde bir gülümsemeyle, "Çok iyi biliyorum!" dedi. "Burada doğdum. Bu evde on beş yıl yaşadım. Anahtar olmadan ön kapıdan nasıl girileceğini biliyorum. Banyonun kapı tokmağı mı? Her zaman düşerdi ve kapıyı, tıpkı size gösterdiğim gibi açmayı öğrendik!"

Yorum:

Bazen, daha önce geçtiğimiz bir yolu bir başkasının geçmesine yardım etmek için, daha önce yürüdüğümüz yolları yeniden yürüme zorunda kalırız.

Kaynak: "Küçük Mucizeler", Y. Halberstam - J. Leventhal, Meta Yayınları

ETKİNLİKLER

Ekim Ayı konferansları ve diğer etkinliklerimiz belirlendikten sonra internet sitemizde ve mail grubumuzda bildirilecektir.

Sevgi ve Saygılarımızla

İzmir Ruhsal Araştırmalar Derneği